

Κώστας Κινδύνης

Η ΔΙΑΣΤΑΣΗ

Δανειστήκαμε τή μοναξιά τόσων πραγμάτων. Ήτανε λάθος. Τό παλιό τό κέντημα, μέ τήν έρήμωση μπλεγμένη

στά κρόσια. Ή πεθαμένη διάσταση. Τά πολύτιμα πετράδια είναι νεκρά, λάμπουν άκόμα, τιμωρώντας

τήν άπληστία μας. Όμως ό χρόνος γίνεται μάρμαρο σάν τόν ξοδεύεις σέ επιστροφές. Άσε τό παράπονο

γιά τ' άγάματα, αυτή ή εδαισθησία τούς άνήκει, ή τρυφεράδα ενός Ίσκιου, άκόμα, τούς αλλάζει

Έκφραση.

ΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ

*Άπ' άλλου ξεκινάει τό ταξίδι μ' άκυβέρνητο
ό,τι άγάπησα.*

*Γιά τελευταία φορά, οί φωνές αυτές, π' άλλο δέν
είναι από φωνές τής θάλασσας*

*Ριζώνω έδω. Μέ κρατάει ό λόγος μου δοσμένος
στ' ανθρώπινα βάσανα, μιάς περήφανης μέρας*

*Κι άκόμα μένω
κρυμμένος πίσω από φλέβες καί κύτταρα. Δέν
φτάνει τό δέρμα νά σταματήσει τό αίμα σου
γυρεύει διαρκώς αυτή τήν κοντινή έρημο.*

Νιάτα πού ψάχνουν άλλη νιότη

*Άμα ξέρεις τή διψα, ξέρεις τήν έρημο
τό νερό μένει προσηλωμένο σέ κάθε σου κίνηση*

*Τή δίψα τήν ξέρω, δέν ξέρω τή φωτιά. Τόση
λάβα, τά καλοκαίρια πού πρόωρα, καίνε τήν άνοιξη
πάνω στην πέτρα. Δέν ξέρω τήν πέτρα.*

*Έδω τελειώνει ό,τι ξεκινάς σ' αυτή τήν πέτρα.
Έδω άρχίζει ό,τι τελειώνεις σ' αυτή τήν πέτρα.
Μέχρι νά τά μάθεις όλα ή περηφάνεια, σου χρειάζεται.*

*Ό λόγος αυτός, βουλιάζει συνεχώς μέσ' ένα ξένο σώμα
δέν τόν όρίζω*

